

Dildo satt alene i skråningen, i den lille skyggen teppet han hadde spent opp over seg kunne gi. Dagen var snart på det varmeste. Solen stekte som vanlig uopphørlig i den azurblå himmelen, Det var ingen fugler å se, trolig prøvde de også å finne skygge eller hvile. Øynene gled over til den andre siden av kløften. Heten fikk konturene av kanten til å bevege seg, bli uklare, disige. Det var flere timer siden hans folk var blitt drept, men det var fremdeles like vanskelig å konsentrere seg. Tankene mol og mol rundt i hodet. Sadira, kvinnen han hadde vært forelsket i frem til de hadde hatt en natt sammen, og frem til i dag fremdeles respekterte -og elsket på en måte, hadde drept hans folk. Drept hans blod. En kvinne han kunne ha forsvart med sitt liv, som han ville ha forsvart sin egen familie. Nå hadde hun sveket han, gjennom slakting med kaldt blod. Det samme med Bombur, som han også hadde stolt ubetinget på, og til tider nesten glemte at ikke var en halfling, men en fantasiløs dverg. Han hadde angrepet han, forsøkt å drepe med øksen, hisset andre opp mot han. Kun Romar, det trauste, sindige halvmennesket hindret Bombur i å forsøke å slå ham ned, kanskje drepe og spise han. I syv år hadde han nå forsøkt å være som et menneske eller halvmenneske, oppføre seg som dem, tenke som dem. På mange måter hadde han likt det, men allikevel hadde han aldri kunne forstått deres barbarisme, deres brå skifte mellom het elskov og hat, mellom interessen for det skjønne og ringeakten for det, mellom den ofte desperate klyngingen til sitt eget liv og forakten for andres . Det hadde like lite betydning å drepe sine egne, som å drepe andre halflingsnoids eller dyr. I de store byene sloss og drepte man som underholdning- som underholdning. Dildo kjempet mot gråten, de små nevene knyttet seg. De terroriserte og ble terrorisert. De aksepterte døden, drapene, udådene, overgrepene mot naturen, sine egne og seg selv. Selv terroriserte de andre, og vennskap kunne fort snus til hat og drapsforsøk. Til og med de han hadde trodd var nære og oppriktige venner, som han hadde gjennomgått krig og slaveri sammen med. Som han hadde forblitt slave for å prøve å hjelpe dem ut, var tydeligvis som halflingnoids generelt.

Dildo sukket, fokuserte og kikket ned. Under han, kanskje 100 meter unna, hadde de andre slått leir. De sov, med unntak av Romar som holdt vakt, mens erdluene gikk å nappet i de få tørre gresstuene som var langs kanten. Han trakk inn den varme, nesten kvelende luften dypt. En svak bris gjorde varmen bare verre. Han tok noen slurker nesten kokende vann fra vannskinnen. Det var sverdet sin skyld. Muligheten for å få et ønske oppfylt hadde korrupert Bombur. Gang etter gang hadde han kikket langt etter sverdet. Drømmen om rustningen eller andre ting han kunne få, ødela han sakte med sikkert. Etter sverdet, hadde han begynt å anklage Dildo, enten direkte eller med øyene. Sant nok ville han selv også bruke sverdet, men det var en viktig forskjell. Bombur, og kanskje også Romar, ville bruke ønsket på seg selv. Han ville bruke ønsket på andre, for å rette opp det som var galt, for å redde andre fra døden.

Dildo rettet litt på kroppen og prøvde å konsentrere seg om mediteringen igjen. De blandete følelsene jog gjennom kroppen. Samvittigheten gnog i han, dypt, hardt, nærmere og nærmere hjertet. Rundt og rundt. Han kunne redde sine brødre og søstre. I dagevis hadde han forsøkt å fortrenge tankene om alle de døde av hans folk. Tenke at det ikke var viktig, si til seg selv hvor viktig det var å følge intensjonen i avtalen med Romar Og Bombur, selv om avtalen bokstavelig åpnet for at han kunne bruke sverdet. Det hadde vært dager med lidelse, tiden hadde ikke leget sårene, bare gravd sårene dypere. Kun vennskapet til de andre hadde holdt han tilbake.

Dildo åpnet øynene langsomt igjen og så nok en gang utover det golde ørkenlandskapet. Varmedisen som lå over de karrige, skarpe steinene og de få tørre buskene og gjorde det vanskelig å skjelve detaljer. Det var fremdeles et par timer igjen av midt-dagen hvor den kvelende varmen gjorde enhver bevegelse vanskelig. Det enkle skinnstykket han hadde spent opp som solskjerm hjalp, men verdifull fuktighet piplet ned langs hårroten. Med et sukk strøk han den lange, gyldne hårmanken han var så stolt av bakover og fokuserte igjen på halflingnoidene litt unna. Han signaliserte til Romar at han kunne ta over vekten. De to siste anstrengende dagene hadde satt sine spor til alle, og Romar nikket kun kort og la seg ned for å sove. Dildo lot blikket igjen gli over det solsvilde terrenget. Nok en gang sukket han stille. Han hadde bestemt seg. Det var trist, men nødvendig. Han rotet rundt i den lille sekken sin og fant frem et tynt lite skinnstykke, en lang spiss tann og litt fargepulver som han spyttet ned i og gned til farven var klar. Med overraskende fine bokstaver begynte han så å skrive.

"Jeg skulle ønske jeg fremdeles kunne begynne brevet med "kjære venner- for det har dere vært. I ukevis har jeg stolt på dere, delt alt med dere, forblitt slave for å prøve å hjelpe også dere ut, sett på dere som venner, ja- nesten som halvinger. Hvor feil kan man ikke ta. Vi har et halvinge-ordspråk "når det kommer til middag, er den eneste du kan stole på en halvling". Jeg håpet det var feil, men desverre.

Jeg skulle gjerne kastet sverdet. Sverdet som har korrupert Bombur. Jeg har lagt merke til utviklingen, mistroen, attråen. Etter mindre enn en uke er han villig til å hogge etter meg med øksen, angripe meg, drepe meg. En uke til, og jeg har trolig en kniv i ryggen. Romar vet jeg ikke, men han virker fremdeles stødig som fjellet selv. (Noe som egentlig er litt kjedelig av og til, som da jeg puttet en liten snok ned i soveteppet hans, uten at han skvatt, ropte ut eller i det minste så overrasket ut når han våknet av kalde slangeskjell mot kroppen). Vel, tilbake til saken. Jeg skulle ønske sverdet ikke fantes, men det er- her- nå- og jeg tror ikke jeg kan leve med min egen samvittighet hvis jeg ikke bruker det til å hjelpe mitt folk. Det gjør vondt i sjelen min å bryte intensjonen i avtalen med dere (selv om jeg spesifiserte "flertallet av de som var til stede" i min ed, og derfor teknisk ikke har brutt det, vet jeg at intensjonen var annerledes), men det er verre, mye verre, ikke å hjelpe sine brødre og søstre når en kan. Dere tror meg kanskje ikke, men jeg har lidd, og lidd sterk, med den vissheten i disse dagene- og tiden har ikke leget de sårene, bare gravd sårene dypere. Kun vennskapet, "the trust" og min lovnad til dere har holdt meg tilbake, men det har gjort vondt.

Det har vel dessverre blitt på tide å si farvel. Jeg ønsker dere alt godt i livet, og håper dere etter hvert finner ut hva livet, denne gaven som har blitt oss til del, egentlig betyr, og at dere kan fri dere fra den forbannelse alle halflingsnoids har blitt et offer for.

Jeg håper dere ikke hater meg etter dette

Må det alltid være vann og skygge der dere går

Dildo"

Dildo la ned skrivesakene og myste mot solen. Over en time var gått. Han reiste seg stille, pakket de få sakene, la det skrevne skinnstykket ned på bakken med de to steiner over. En siste gang gled blikket hans over til leiren, hvor hans tidligere kamerater fremdeles lå å sov. Hvor mye ondskap kunne ikke denne "eiendomsretten og eiendomsfølelsen som de fleste halflingsnoids hadde, føre til? Vel- han hadde lært, og han viste hva det eneste rette var å gjøre. Med sekken på ryggen la han ut i en rolig, joggende ganglag. Ingen spor eller opphørstøv kunne si hvor han hadde løpt. Han skulle redde liv- mange liv, og som alle liv var også disse verdifulle.